

Arrest

**nr. 185 561 van 19 april 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 143 675 van 20 april 2015.

Gezien het vernietigingsarrest van de Raad van State met nummer 235.858 van 27 september 2016 (verbeterd bij arrest met nummer 236.135 van 17 oktober 2016), waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 143 675 van 20 april 2015 wordt vernietigd voor zover het de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012 vernietigt, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2012 wordt de voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Deze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2009 werd ingediend door :

A. M.
nationaliteit: Marokko
geboren te B. T. op 03.06.1983

ook gekend als:
A., S.
nationaliteit: Marokko
geboren te B. T. op onbekend

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou hier affectieve en sociale banden hebben, de Nederlandse taal uitstekend beheersen, werkbereid zijn en betrokkene legt getuigenverklaringen, een attest Huis van het Nederlands, werkbereidheid VDAB en getuigenverklaringen voor). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2002 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene is van mening dat er eveneens sprake is van een prangende humanitaire situatie en meer bepaald een schending van art. 8 EVRM, gezien de verklaring dat de broers, heel wat tantes, ooms, neven en nichten van verzoeker in België wonen. Wat het inroepen van dit artikel betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden, vrienden of kennissen, geen enkele binding, noch belang meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef er immers 19 jaar vooraleer hij naar België kwam.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: betrokkene zou een aandoening hebben aan zijn rechteroog); de

wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

Voornoemde beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 februari 2012.

Op 12 januari 2012 wordt tevens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B (bijlage 13).

Op 20 april 2015 doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) uitspraak aangaande de twee beslissingen in het *supra* vermelde verzoekschrift van 13 maart 2012 in zijn arrest met nummer 143 675.

Op 27 september 2016 vernietigt de Raad van State dit arrest in zoverre dit de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, vernietigt.

2. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting over de door haar ingeroepen rechtsregels en zet verder het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel van het middel:

Op 12.01.2012 neemt DVZ een beslissing in de aanvraag tot verblijf dd. 04.11.2009, waarbij die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 08.11.2010 had DVZ diezelfde aanvraag reeds verworpen als ongegrond. Hiertegen was tijdig beroep ingesteld bij Uw Zetel (zaak gekend onder Regul 6419") en tot op heden is daarin nog steeds geen beslissing genomen.

Bovendien merkt verzoeker op dat die eerst aangevochten beslissing door DVZ slechts ingetrokken is geworden op 13.01.2012, hetzij na de nieuwe beslissing.

Deze handelswijze getuigt van een ernstig gemis aan zorgvuldigheid en consistentie in het uitvaardigen van beslissingen opzichtens de rechtszoekende.

Zij kan niet gehonoreerd worden en de hic et nunc bestreden (laatste) beslissing behoort aldus om die reden reeds vernietigd te worden."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. Op 8 november 2010 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Op 5 juni 2012 bij arrest met nummer 82 473 werd het beroep tegen de voormelde beslissing verworpen.

De verzoekende partij werpt op dat de beslissing van 8 november 2010 inmiddels op 13 januari 2012 werd ingetrokken door de verwerende partij. De verwerende partij kan zich dan ook niet meer beroepen op het arrest van de Raad met nummer 82 473, nu blijkt dat de beslissing van 8 november 2010 reeds voor de uitspraak van het arrest werd ingetrokken en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen.

De verzoekende partij stelt dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, de beslissing van 8 november 2010 nog in het rechtsverkeer aanwezig was, daar de bestreden beslissing op 12 januari 2012 werd genomen en de beslissing van 8 november 2010 slechts op 13 januari 2012 werd ingetrokken.

Vooreerst wenst de Raad er op te wijzen dat administratieve rechtshandelingen, die geen rechten verlenen, te allen tijde kunnen worden ingetrokken. *In casu* blijkt dat de bestreden beslissing op 13 februari 2012 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en dat de eerste beslissing van 8 november 2010 eveneens op 13 januari 2012 werd ingetrokken. Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij de bedoeling had om de beslissing van 8 november 2010 te vervangen door de beslissing van 12 januari 2012.

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden, blijkt hieruit geen gebrek aan zorgvuldigheid, noch een gebrek aan consistentie. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan de verzoekende partij, was de eerste beslissing reeds ingetrokken, zodat er in hoofde van de verzoekende partij geen verwarring kon bestaan. Aan de verzoekende partij werd duidelijk meegedeeld dat de beslissing van 8 november 2010 werd ingetrokken en tevens werd haar de nieuwe beslissing ter kennis gebracht.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift verder uiteen:

"Tweede onderdeel van het middel:

Ter motivering van de hier bestreden beslissing stelt DVZ dat de instructie/richtlijn van 19.07.2009 door de Raad van State vernietigd is geworden (onder verwijzing naar de arresten dd. 09.12.2009 en 05.10.2011) eraan toevoegend dat bijgevolg de criteria van die instructie/richtlijn niet meer van toepassing zijn.

Deze stelling is pertinent onjuist.

De Raad van State heeft de instructie inderdaad vernietigd bij arrest van 09.12.2009 (nr. 198.769). Evenwel heeft de terzake bevoegde overheid — te weten de Staatssecretaris hierin gevolgd en ondersteund door zijn Minister - onmiddellijk te kennen gegeven dat zij in het kader van de discretionaire bevoegdheid voortvloeiende uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de inhoudelijke criteria van voornoemde instructie onverminderd zullen blijven toepassen.

Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaard.

Met het arrest van 05.10.2011 (nr. 215.571) heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf,

uitsluitend omdat niet voldaan is aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetwelk geen criteria bevat.

De juridische analyse welke DVZ heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Primo werd de instructie 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest van 05.10.2011; dat gebeurde bij arrest van 09.12.2009.

Secundo wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 05.10.2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer door de Staatssecretaris of door zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gebezigd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt.

Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van ene verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan noch tegen een weigering die ondermeer (maar niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals DVZ heeft gedaan, dat ingevolge de aangehaalde twee arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord.

Een beslissing welke uitgaat van een premissen, die juridisch kennelijk onjuist is, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.”

De verzoekende partij houdt hoofdzakelijk een theoretisch betoog over de ingeroepen beginselen en beweert vervolgens dat de juridische analyse, die door de gemachtigde van de staatssecretaris wordt gemaakt in de beslissing met betrekking tot de vernietigde instructie, onjuist is. De redenen die de verzoekende partij hiervoor aanreikt, kunnen echter niet worden gevolgd. In de beslissing wordt het volgende gesteld: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen”*. Het door de verzoekende partij vermelde vernietigingsarrest van de Raad van State van 9 december 2009 wordt wel degelijk in de beslissing vermeld, zodat de kritiek van de verzoekende partij, dat enkel zou worden verwezen naar het arrest van 2011, kant noch wal raakt. Vervolgens is het wel degelijk naar recht verantwoord om te stellen dat de criteria van de instructie niet langer van toepassing zijn. In voormeld arrest van de Raad van State van 9 december 2009 stelde deze vast dat de voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, alsook dat deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan. Aldus kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken. Ondanks het betoog van de verzoekende partij dat de instructie nog wel zou gelden omdat toezeggingen in die zin zouden zijn gedaan, merkt de Raad op dat de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te primeren op eventuele eigen standpunten van het bestuur. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid, waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). De instructie van 19 juli 2009 werd door de Raad van State vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. Uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie kan dus op zichzelf geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid te besluiten van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 6 maart 2012, nr. 218.332; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745.)

De verzoekende partij stoort zich voorts aan de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011. In dit arrest werd geoordeeld dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om

gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Voorts oordeelde de Raad van State in dit arrest dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de instructie van 19 juli 2009 is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling geschonden wordt. De verwijzing naar dit arrest in de bestreden beslissing is correct en pertinent. Er kan niet worden ingezien hoe de gemachtigde van de staatssecretaris een verkeerde lezing zou hebben gegeven van dit arrest door ernaar te verwijzen in de bestreden beslissing.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Verder zet de verzoekende partij uiteen:

“Derde onderdeel van het middel:

De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden.

Waar DVZ in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie 2009 niet meer van toepassing zijn (cfr. Tweede onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat zij de facto deze criteria wel (nog) toepast.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat hij bij zijn aanvraag buitengewone omstandigheden aanhaalde welke ik toepassing van artikel 9bis zouden wettigen dat de aanvraag in België werd ingediend.

De bestreden beslissing stelt overigens ook nergens het bestaan van dergelijk buitengewone omstandigheden vast noch te aanvaarden.

Aangezien verzoeker zijn aanvraag deed in het kader van de inmiddels vernietigde instructie, werd van hem ook niet vereist dat hij buitengewone omstandigheden zou aanvoeren.

Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie 2009.

Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 09.12.2009.

Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt DVZ op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren.

De beslissing, die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid, is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden mbt de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag maar niet meer inzake de gegrondheid ervan.

De bestreden beslissing moet worden vernietigd.”

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot de blote bewering als zou haar aanvraag ontvankelijk zijn verklaard door toepassing te maken van de instructie van 2009. Zulks blijkt nergens uit de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier. De voorliggende bestreden beslissing betreft de ongegrondheid van de aanvraag. De ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag van de verzoekende partij ging vooraf aan de ongegrondheidsverklaring van haar aanvraag. Daar de ontvankelijkheidsverklaring een positieve beslissing betrof, was het niet vereist dat deze gemotiveerd zou zijn. Hoe dan ook heeft de verzoekende partij geen belang bij het aanvechten van deze positieve beslissing, die vooraf ging aan de beslissing houdende de ongegrondheidsverklaring van haar aanvraag. Deze positieve beslissing strekte haar immers tot voordeel.

Het derde onderdeel is ongegrond.

Verder betoogt de verzoekende partij in haar verzoekschrift:

“Vierde onderdeel van het middel:

DVZ overweegt in de bestreden beslissing dat de goede integratie en de aangehaalde elementen van lokale verankering (op affectief, sociaal en economisch vlak) op zich niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan.

Evenwel dient onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State erkend te worden dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf redenen zijn om de aanvrager een verblijf toe te kennen, al is men daartoe niet verplicht.

De bestreden beslissing vermeldt echter niet op afdoende en pertinente wijze waarom in casu en in concreto de door verzoeker bijgebrachte argumenten van verblijfsduur en integratie (én waarvan hij het bewijs leverde middels een omstandig stukkenbundel) niet van aard zijn om de regularisatie te kunnen aanvaarden.

De zinsnede “om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen ” geeft geen enkele nuttige informatie omtrent de reden van het niet aanvaarden van de aangehaalde elementen als voldoende grond tot toekenning van de verblijfsmachtiging.

Deze wijze van motivering laat verzoeker niet toe de redenen voor de afwijzing van zijn aanvraag te kennen; de beslissing is derhalve niet op afdoende en behoorlijke wijze gemotiveerd en behoort te worden vernietigd.”

Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt, overweegt de verwerende partij niet dat de elementen van lokale verankering op zich niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan en wordt er wel duidelijk gemotiveerd waarom de bijgebrachte argumenten van verblijfsduur en integratie niet van aard zijn om de regularisatie te kunnen aanvaarden. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou hier affectieve en sociale banden hebben, de Nederlandse taal uitstekend beheersen, werkbereid zijn en betrokkene legt getuigenverklaringen, een attest Huis van het Nederlands, werkbereidheid VDAB en getuigenverklaringen voor). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2002 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”* Er wordt aldus concreet verwezen naar de lokale verankering van de verzoekende partij en er wordt opgemerkt dat zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie en dat zij beweert sinds 2002 in België te verblijven zonder een regularisatieaanvraag in te dienen om tijdens deze periode haar verblijf te wettigen. De verzoekende partij gaat geheel voorbij aan deze motivering die overigens ook afdoende en pertinent is. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat immers geen bepaling die het bestuur verbiedt om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor gekozen heeft zich te nestelen in illegaal verblijf. *In casu* blijkt dat de verzoekende partij, die illegaal op het grondgebied verbleef, zeven jaar heeft gewacht alvorens een regularisatieaanvraag in te dienen. Het bestuur heeft haar discretionaire bevoegdheid niet overschreden door met deze omstandigheid rekening te houden, noch heeft zij artikel 9bis van de vreemdelingenwet miskend.

De bestreden beslissing werd ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite ondersteunen.

Het vierde onderdeel is ongegrond.

Een schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, machtsoverschrijding of machtsafwenning, worden niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU